

နင်းသွေးသဒ္ဒါ

Until Death

((Chapter-6))

[မင်းရဲလက်ရာကအကောင်းဆုံး]

"ကိုယ့်ကို ရှာနေတာလားလို့..."

မော့လန်သည် အရှင်ဧကရာဇ်က သူမတို့အား အပြစ်ဆိုနေသံ မဟုတ်ဘဲ ကြင်ကြင်နာနာ နွေးနွေးထွေးထွေး လေသံနဲ့ ပြောလာတာကို တွေ့ရသောအခါမှ စိတ်အေးလက်အေး ဖြစ်သွားတော့သည်။ သူမက ရွမ်းယင်ဘယ်လိုဖြေမလဲ သိချင်မိ၏။

သူမတစ်ယောက်တည်းကသာ ရွမ်းယင် တစ်စုံတစ်ယောက်ကို ရှာနေတယ် ဆိုတာကို သိတာဖြစ်ပြီး ထိုသူကလည်း အရှင်ဧကရာဇ် မဖြစ်နိုင်ကြောင်း ထင်ထားခဲ့ကြတာ ဖြစ်သည်။

သူမေးနေပေမဲ့ ရွမ်းယင်ဘက်က ပြန်မတုံ့ပြန်တာကို တွေ့သောအခါ ရွမ်းယင် စကားမပြောနိုင်ဘူး ဆိုတာကို သူသတိရသွား၏။ သူက ထပ်ပြီးပြလာပြီး။

"ကိုယ်မေ့သွားတာပါ ... ကိုယ်တို့နှစ်ယောက် တစ်နေရာရာမှာ စကားပြောကြမလား"

သူက ရွမ်းယင် ပြန်ဖြေမှာကိုပင် မစောင့်တော့ဘဲ ရွမ်းယင်ရဲ့ အရောင်တောက်နေတဲ့ လက်ကို ဆုပ်ကိုင်လိုက်သည်။ နွေးထွေးသော လေထုက သူတို့နှစ်ယောက်ကြားကို ရစ်ပတ်သွားပြီးတော့ အလင်းစက ပျောက်ကွယ်

သွားသည်။

အရှင်ဧကရာဇ်က သူ့အထိန်းတော်ကို လက်ဝှေ့ယမ်းပြကာ ရွမ်းယင်ကို ခေါ်ထုတ်လာခဲ့၏။ အစက ကျောင်းတော်က လူငယ်တွေကို ကိုယ်တိုင် ရွေးချယ်ဖို့ စီစဉ်ထားသော်လည်း တစ်စုံတစ်ယောက် ရောက်လာမယ်လို့ မထင်ထားခဲ့ပေ။

ထိုလူသားလေး ရောက်ရှိလာခြင်းက သူ့နှလုံးသားကို တဒိတ်ဒိတ်ခုန်ကာ စိတ်ကစဉ်ကလျား ဖြစ်စေတာကြောင့် လူရွေးပွဲကို အထိန်းတော် လက်ထဲ အပ်လိုက်ရလေသည်။ ထွက်လာတဲ့ လမ်းတစ်လျှောက် ရွမ်းယင် သူတို့နှစ်ယောက်ရဲ့ ချိတ်ဆက်ထားတဲ့ လက်တွေကိုသာ ကြည့်နေမိ၏။

သူရှာနေတဲ့သူက အရှင်ဧကရာဇ်ကြီး ဖြစ်နေမယ်လို့ မထင်ထားတာကြောင့် ထိုသူကိုလည်း မကြာခဏ ခိုးကြည့်နေမိပြန်သည်။ သူတို့နှစ်ယောက် စုရပ်ကွင်းကနေ ထွက်လာပြီးတော့ တိတ်တိတ်ဆိတ်ဆိတ် လမ်းလျှောက်လာခဲ့ရာ နန်းတော်ထဲက စောင်းလှလင်ဥယျာဉ်ဟု ခေါ်တွင်သော နေရာသို့ပင် ရောက်လာခဲ့၏။

မော့လန်က ခပ်လှမ်းလှမ်းကနေ လိုက်လာလေသည်။ လိပ်မွေးကန်ဘေးတွင် စားပွဲဝိုင်းတစ်ခု ရှိသည်။ အရှင်ဧကရာဇ်က ရွမ်းယင်ကို ခုံတွင်ထိုင်ရန် အချက်ပြလိုက်သော် ရွမ်းယင် တစ်ဖက်လူရဲ့ လက်ထဲကနေ ထွက်ခွာဖို့ ကြိုးစားလိုက်သည်။

သို့သော် ထူးဆန်းစွာပဲ တွဲထားတဲ့ လက်တစ်စုံသည် ပြန်ဖြုတ်မရအောင် ပူးကပ်နေချေ၏။ အရှင်ဧကရာဇ်နဲ့ ရွမ်းယင် နှစ်ယောက်လုံး ပြိုင်တူပင် သူတို့ရဲ့လက်တွေကို ငုံ့ကြည့်လိုက်သည်။

ဧကရာဇ်က ပြုံး၏။ ရွမ်းယင်ရဲ့ မျက်လုံးတွေကတော့ အံ့ဩစွာ ပြုံးကျယ်လာကာ နားရွက်ကလေးနှစ်ဖက်ဟာ ရဲတွတ်လာသည်။ ဧကရာဇ်သည်

ရွမ်းယင်ရဲ့ နားရွက်လေးတွေကို ကြည့်ကာ ခပ်ဖွဖွ ရယ်လိုက်သည်။

သူတို့လက်တွေက တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် တင်းတင်းကျပ်ကျပ် ဖမ်းဆုပ်ထားတာကို တွေ့ရတော့ ရွမ်းယင်စိတ်ထဲ ကျဉ်းကျပ်လာသည်။ သူက အရှင်ဧကရာဇ်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။

"ရွမ်းလေး ကိုယ်တို့အတူတူ ထိုင်ကြမလား"

ရွမ်းယင် ပါးတွေရဲလာသည်။ ထိုစဉ် အရှင်ဧကရာဇ်က ရယ်၍ သူ့ဘက်က အရင် လက်လွှတ်လိုက်တော့ ရွမ်းယင်လည်း လွှတ်လိုက်သည်။ နှစ်ယောက်လုံး တစ်ပြိုင်တည်း လွှတ်လိုက်သောအခါ ကြိုးချည်ထားသလို တင်းကျပ်နေရာကနေ လွတ်မြောက်သွား၏။

သူတို့နှစ်ယောက် မျက်နှာချင်းဆိုင် နေရာယူပြီးသောအခါ အစေခံများက သစ်သီးပန်းကန်များကို လာချပေးကြသည်။ ထို့နောက် အစေခံတွေ ပြန်ထွက်သွားရာ သူတို့နှစ်ယောက်ပဲ ကျန်ခဲ့ပြန်၏။

"မင်း ကိုယ့်လက်ထဲက စာလုံးက ဘာလဲဆိုတာ သိချင်လား"

ရွမ်းယင် တစ်ချိန်လုံး ခေါင်းငုံ့နေရာမှ မော့လာကာ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ သူတို့ရဲ့လက်တွေဟာ အလင်းဖြာနေတုန်းပင်။ ဧကရာဇ်ရဲ့ ညှို့ဇာတ်ပြင်းကာ ဆွဲဆောင်အားကောင်းသော အသံက သူ့ကိုထပ်ပြောလာ၏။

"မင်း အရင်ပြကြည့်"

ရွမ်းယင် တုံ့ဆိုင်းသွားသည်။ သူက စားပွဲပေါ်မှာတင်ထားတဲ့ ဧကရာဇ်ရဲ့ လက်သီးဆုပ်ကို ခိုးကြည့်လိုက်၏။ သူသည် ဧကရာဇ်ရဲ့ လက်ထဲက စာလုံးကို လုကြည့်ဖို့အထိတော့ သတ္တိမရှိချေ။

သို့နှင့် တွန့်ဆုတ်တွန့်ဆုတ်ဖြင့် သူ့ရဲ့လက်ချောင်း သွယ်သွယ်လေးတွေကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။

"ယွီ ...."

ဧကရာဇ် အသံထွက်ရွတ်လိုက်သည်။ 'ယွီ'ဆိုတဲ့ စကားလုံးက ဧကရာဇ်ရဲ့ နာမည်မှာ မပါဝင်ပေ။ သို့သော်လည်း စာလုံးကိုတွေ့တော့ ဧကရာဇ်က ဒေါသထွက် မျက်နှာအရောင်လည်း မပြောင်းသည့်အပြင် ခပ်ယဲ့ယဲ့ ကလေးပင် ပြုံးလာသေးသည်။

ရွမ်းယင် သူ့ရဲ့လက်ကို ပြန်ချလိုက်သည်။ သူ့အလှည့်ပြီးပြီမလို့ ဧကရာဇ် ဘက်က ပြဖို့အလှည့်ပင်။

"ရွမ်းလေး ... ကိုယ့်လက်ထဲက စာလုံးက မင်းထင်ထားတဲ့ စာလုံးတော့ မဟုတ်လောက်ဘူး ... ဒါကမင်းတစ်ခါမှ မတွေးဖူးတဲ့ အရာပဲ ... သိချင် လား"

ရွမ်းယင် ထပ်၍ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ဒါဆိုရင် ကိုယ့်ဘက်က မင်းကို တောင်းဆိုစရာ တစ်ခုတော့ရှိတယ်"

"....."

"မကြာခင်မှာ ကိုယ်တို့ပြည်တော်ထဲက ကျင့်ကြံသူတွေနဲ့ စုပေါင်းပြီး အမဲ လိုက်ပွဲတစ်ခု ပြုလုပ်ဖို့ရှိတယ် ... အမဲလိုက်ပွဲမှာ ကိုယ်လည်း သွားရမှာ ... မင်းက ကိုယ်နဲ့အတူ လိုက်ခဲ့ပေးရမယ်"

"..."

"ရမလား ... မင်းလက်ခံရင် ကိုယ်မင်းကိုပြမယ် ... လက်မခံရင်တော့ တခြားတစ်ခု တောင်းဆိုကြည့်တာပေါ့ ဒါပေမဲ့ နောက်တစ်ခုကို မင်းမလုပ် နိုင်မှာ ကြောက်မိတယ်"

ရွမ်းယင် လက်ညှိုးလေးဖြင့် စားပွဲပေါ်တွင် စာလုံးတချို့ ရေးသားလိုက် သည်။

{ "ကျွန်တော် အမဲလိုက်ပွဲကို အတူလိုက်ခဲ့ပေးပါမယ်" }

ဧကရာဇ်က ကျေနပ်သွား၏။ သူက ရွှင်ပျစွာ ပြုံးပြလိုက်ပြီးတော့ ရွှမ်းယင်ရှေ့မှာ သူ့ရဲ့လက်ဝါးကို ဖြန့်ပြလိုက်သည်။ လက်ဝါးပေါ်က စာလုံးက ရွှမ်းယင်ကို ကြက်သေသေ သွားစေ၏။ အပြာရောင် စာလုံးလေးနှစ်လုံးသည် တစ်ဖက်လူ၏ လက်ဖဝါးထဲတွင် တောက်ပစွာ ရှိနေသည်။

ရွှမ်းယင် မသိလိုက်ဘဲ သူ့လက်ဝါးကိုတောင် ပြန်ငုံ့ကြည့်မိသည်။ ဧကရာဇ်ရဲ့လက်ဝါးထဲက စာလုံးမှာ 'ရွှမ်းယင်'ဟူသော နာမည်ဖြစ်နေ၏။

"အံ့ဩသွားတယ် မဟုတ်လား"

ရွှမ်းယင် အမှန်အတိုင်းပဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။

"ကိုယ်လည်း အံ့ဩနေတာ ... ဒီနာမည်ပိုင်ရှင်ကို တော်တော်လေး ရှာလိုက်ရတယ်လေ မင်းလေးက အိမ်တွင်းပုန်းလေး ဖြစ်နေတော့ ခက်ခဲတယ်ကွာ ..."

{ "အရှင်ရဲ့နာမည်မှာ ယွီဆိုတဲ့ စာလုံးမပါဘူး မဟုတ်လား" }

ရွှမ်းယင် နောက်ထပ် စာလုံးများကို ချရေးလိုက်ခြင်း။ ဧကရာဇ်က ရယ်လိုက်သည်။

"အဲဒီအကြောင်း ကိုယ်မင်းကို ဖြည်းဖြည်းချင်း ပြောပြပါမယ် ... အမဲလိုက်ပွဲရဲ့ အဓိက ရည်ရွယ်ချက်က လောကတံခါးကို ရှာဖွေဖို့ပဲ လူတိုင်းက တခြားကမ္ဘာကို သွားချင်ကြတယ် ... ကိုယ်လည်း အဲဒီတံခါးကို ရှာဖွေချင်တယ် ... ဘာကြောင့်လဲ မသိပေမဲ့ လက်ထဲကနာမည်ကို ဖော်ပြပေးတဲ့ စွမ်းအင်က တခြားနေရာကလာတယ်လို့ ခံစားနေရတယ်လေ"

ဧကရာဇ် မတ်တတ်ထရပ်လိုက်သည်။ ရွှမ်းယင် သူ့ကို လိုက်ကြည့်နေ၏။ ဧကရာဇ်က တစ်လှမ်းချင်း ရွှေ့လာပြီးတော့ ရွှမ်းယင်ရဲ့အနောက်မှာ ရပ်

ကာ ရွမ်းယင်ပခုံးနှစ်ဖက်ပေါ်ကို လက်တင်လိုက်သည်။

သူက အောက်ကိုငုံ့ကိုင်းလိုက်ပြီး ရွမ်းယင်ရဲ့ နားရွက်ကလေးနားကပ်၍ တိုးတိုးလေး ဆိုလိုက်သည်။ ဧကရာဇ်ထံက ထိုစကားသံကို ကြားသော် ရွမ်းယင်ရဲ့ လှပသော မျက်ဝန်းများ ပြူးကျယ်သွားရ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်ကို မျက်ခြည်မပြတ် လှမ်းကြည့်နေသော မော့လန်သည် ရွမ်းယင်ရဲ့ အံ့ဩသွားတဲ့ မျက်နှာကိုတွေ့သောအခါ သူမစိုးရိမ်သွား၏။ သို့သော် ရွမ်းယင်ပြီး၍ ဧကရာဇ်ကို ခေါင်းညိတ်ပြလိုက်တာ တွေ့ရသောအခါ သူမ စိတ်အေးသွားရပြန်သည်။

ထို့နောက် သူတို့နှစ်ယောက် လမ်းခွဲခဲ့သည်။ ဧကရာဇ်က အလုပ်ရှုပ်သူမို့ ရွမ်းယင်လည်း သူ့ကို အလုပ်မပိုစေလိုချေ။ ရွမ်းယင် နန်းဆောင်ကို ပြန်လာခဲ့သည်။ နန်းဆောင်ထဲက စားပွဲတွင် ရွမ်းယင်နဲ့ မော့လန် မျက်နှာချင်းဆိုင် ထိုင်နေပြီး ရွမ်းယင်က သူ့ကိုယ်တိုင် မုန့်တစ်ခုလုပ်ချင်ကြောင်း ပြောနေ၏။

မော့လန် - "သခင်က ဘာဖြစ်လို့ ရုတ်တရက်ကြီး မုန့်လုပ်ချင်သွားရတာလဲ ... မဟုတ်မှလွဲရော ဧကရာဇ်က ညနေရောက်ရင် သူ့ဆီလာဖို့ မှာလိုက်တာလား"

ရွမ်းယင် ပြုံးလိုက်သည်။ အဲဒါက သူမပြောတာမှန်ကြောင်း ထောက်ခံလိုက်သည့်အလား မော့လန်သည် ချက်ချင်းဆိုသလို ရွှင်ပျသွားကာ ရွမ်းယင်ကို ဧကရာဇ် နှစ်သက်တော်မူနိုင်သည့် မုန့်ပွဲများကို စတင်ရွတ်ပြလာတော့သည်။

သူမပြောသည့် အမျိုးအစား ၂၀မကသော မုန့်ပွဲများထဲက ရွမ်းယင် မုန့်ပွဲတစ်ခုကို ရွေးချယ်လိုက်သည်။ ထိုအရာသည် ပွင့်ဖတ်သုံးချပ်သာ ပါရှိသော ပန်းပွင့်ပုံစံသည့် ကိတ်တစ်မျိုးဖြစ်ကာ လုပ်ရတာ အနည်းငယ် ခက်၏။

မော့လန်မှာ ရွမ်းယင်က သူကိုယ်တိုင် လုပ်ပေးချင်တယ်လို့ ဆိုတာကြောင့် သူမကိုယ်တိုင် နည်းစနစ်ကျကျ သင်ကြားပေးရလေသည်။ မီးဖိုထဲ တစ်ခါမှ မဝင်ဖူးသော လက်နုနုလေးတွေသည် တစ်စုံတစ်ယောက်အတွက် မမောနိုင်မပန်းနိုင် ဂျုံနယ်နေတော့သည်။

ညနေဘက်ရောက်သော် ရွမ်းယင် ကျောက်စိမ်းချိုင့်ကလေးကို ကိုင်လျက် ဧကရာဇ်ရဲ့ နန်းဆောင်ဘက်ကို ထွက်လာခဲ့၏။ သူလုပ်ထားတဲ့မုန့်ကို ဧကရာဇ် နှစ်သက်ပျံ့မလား ဆိုတာကိုလည်း စိုးရိမ်နေရသေးသည်။

ရွမ်းယင် ဧကရာဇ်၏ အနားယူရာ နန်းဆောင်ကို ရောက်သွားသောအခါ သူ့လိုပဲ တခြားသော ကိုယ်လုပ်တော်များသည်လည်း မုန့်ပွဲကိုယ်စီဖြင့် ဧကရာဇ်ရှေ့တွင် တန်းစီကာ ရပ်နေကြတာကို တွေ့လိုက်ရသည်။ ရွမ်းယင် ရပ်သွား၏။

ဧကရာဇ်တွင် ကိုယ်လုပ်တော်တွေ အများကြီး ရှိတာကို သူသိ၏။ အားလုံးက ချောပေ့လှပေ့ဟူသည့် အလှလေးတွေချည်းသား။ ယောက်ျား မိန်းမ အားလုံးတို့သည် ဧကရာဇ်ဆီက အာရုံစိုက်မှုရအောင် သူတို့ကိုယ်သူ တို့ အလှဆုံး ပြင်ဆင်ခြယ်သလာခဲ့ရာ အမျိုးသား ကိုယ်လုပ်တော်တို့ပင် ပါ သေး၏။

အယောက် ၂၀ခန့် ရှိသော အရောင်အသွေးစုံ ကိုယ်လုပ်တော်များသည် ငါးယောက်တစ်တန်းဖြင့် ရပ်လျက် ဧကရာဇ်ကို အချို့ပွဲဆက်သရန် အသင့် စောင့်နေကြသည်။ သို့သော် ဧကရာဇ်သည် တုပ်တုတ်မျှမလှုပ်ဘဲ သူ့လက် ထဲက စာလိပ်ကိုသာ အာရုံစိုက်နေ၏။

ထိုအချိန်တွင် အထိန်းတော်က ဧကရာဇ်နားကပ်လျက် စကားပြောလိုက် သည်။ ဧကရာဇ်က စာလိပ်ကိုချ၍ ကိုယ်လုပ်တော်တွေဘက်ကို ကြည့် လိုက်၏။ အားလုံး လှုပ်လှုပ်ရှားရှားနဲ့ ရှက်သွေးဖြာသူကဖြာ ဖြစ်ကုန်ကြ

သည်။

"ရွမ်းလေး ... အရှေ့ကိုလာခဲ့ပါ"

ခေါ်လိုက်တဲ့ အခေါ်အဝေါ်ကြောင့် ကိုယ်လုပ်တော်များ ကြက်သေသေ ကုန်သည်။ ကိုယ်လုပ်တော်ထဲတွင် ရွမ်းဟူသည့် အမည်ပါသော အမျိုးသား ကိုယ်လုပ်တော်နဲ့ အမျိုးသမီး ကိုယ်လုပ်တော်တို့သည် ရှက်ရွံ့စွာဖြင့် အရှေ့ကို ထွက်သွားကြ၏။

သူတို့နှစ်ယောက်သည် ဧကရာဇ်ထံမှ အာရုံစိုက်ခြင်း ရလိုက်ပြီဟူ၍ တခြား ကိုယ်လုပ်တော်များသည် တိတ်တဆိတ် ခြေဆောင့်ကြသလို နှုတ်ခမ်းကိုက်၍ မကျေနပ်သူများလည်း ပေါ်လာသည်။

ဧကရာဇ်သည် သူ့ရှေ့ရောက်လာသူ နှစ်ယောက်ကို မျက်မှောင်ကြုတ်၍ ကြည့်နေလိုက်သည်။

"မင်းတို့ကို ကြည့်ရတာ အိမ်ပြန်ချင်နေကြပုံပဲ"

ကိုယ်လုပ်တော်များ အားလုံး ထိတ်ထိတ်လန့်လန့် ဖြစ်ကုန်ကြပြီး အသီးသီး ဒူးထောက်ကုန်ကြသည်။ ရွမ်းဟူသည့် အမည်ပါသော ကိုယ်လုပ်တော် နှစ်ယောက်လည်း ကြောက်ကြောက်နဲ့ ဒူးထောက်လိုက်ကြသော် နောက်ဆုံးတွင် ရပ်နေသော အပြာရောင် အရိပ်ကလေးကို ရှင်းရှင်းလင်းလင်း မြင်လိုက်ရတော့၏။

"ရွမ်းလေး ....."

ဒီတစ်ခါတော့ ထိုအမည်ပါတဲ့ အလှလေးနှစ်ယောက် ခေါင်းမော့မကြည့်ရဲတော့ပေ။ ရွမ်းယင် နှလုံးသားသည်လည်း အကြောင်းပြချက် ရှာမရဘဲ နွေးထွေးသွားတော့သည်။ သူက ကိုယ်လုပ်တော်များကို ကျော်ဖြတ်ကာ သူ့ကို ပြုံးပြနေတဲ့ ဧကရာဇ်ဆီကို လျှောက်သွားလိုက်သည်။

ဧကရာဇ်က ပြုံးလျက်။

"ကိုယ့်အတွက် တစ်ခုခုယူလာတာလား"

ရွမ်းယင် ခေါင်းညိတ်လိုက်သည်။ တစ်ဖက်လူရဲ့အပြုံးက ပိုလို့တောင် တောက်ပလာခဲ့ပြီး လက်ဝါးဖြန့်လာ၏။ ရွမ်းယင် ယဉ်ယဉ်ကျေးကျေး ကျောက်စိမ်းသေတ္တာလေးကို ကမ်းပေးလိုက်သည်။

ထိုအချိန်တွင် တခြားသော ကိုယ်လုပ်တော်များသည် ဧကရာဇ်နှုတ်ဖျားမှ ရွမ်းလေးဟူသော အမည်ပိုင်ရှင်သည် မနေ့ကမှ နန်းတော်ထဲ ဝင်လာသော ရွမ်းယင်ဆိုတာကို သိလိုက်ရလေတော့သည်။ တချို့သည် ဒေါသထွက်လွန်း လို့ လက်သီးသာ ဆုပ်ထားမိကြ၏။

ဧကရာဇ်သည် ရွမ်းယင်ရဲ့လက်ရာ ကိတ်မုန့်လေးတွေကို တစ်ခုယူစားကြ ည့်ပြီးတော့ နောက်ထပ် တစ်ခုပြီးတစ်ခု ထပ်စားလိုက်ရာ နောက်ဆုံး သေတ္တာငယ်လေးထဲတွင် ဘာမှမရှိတော့ပေ။

"ကိုယ်စားဖူးသမျှထဲမှာ မင်းလက်ရာက ပိုကောင်းတယ် ... မဟုတ်ဘူး အကောင်းဆုံးပဲ "

"ကျန်တဲ့သူတွေ အားလုံး ထွက်သွားကြတော့"

ကိုယ်လုပ်တော်များ တစ်ယောက်ကိုတစ်ယောက် ကြည့်ကာ ထွက်သွားဖို့ အတွက် ပြင်ဆင်ကြတော့သည်။ ထိုအချိန်တွင် သတ္တိရှိတယ်လို့ ထင်ရသော ကိုယ်လုပ်တော်တစ်ယောက်သည် သူမ၏မုန့်ပွဲလေးကို ဧကရာဇ်၏ စားပွဲ ပေါ်သို့ ရိုရိုသေသေ တင်လိုက်လေသည်။

"အရှင် ... ကျွန်မလုပ်လာခဲ့တဲ့ မုန့်ပွဲလေးကို မြည်းကြည့်ပါလား ... ကျွန်မ တို့က မျိုးရိုးအလိုက် အချို့ပွဲလုပ်လာခဲ့တာ ကျွန်မရဲ့လက်ရာက သေချာပေါက် အရှင်ကို သဘောကျစေမှာပါ"

ဧကရာဇ်က မျက်ခုံးတစ်ဖက်ကို ပင့်လိုက်သည်။

"ဟုတ်လား"

"ဟုတ်ကဲ့"

ဧကရာဇ်သည် သူမ၏ စားချင်စဖွယ် မုန့်ပွဲလေးဆီကို အကြည့်မရောက်သေးဘဲ ရွမ်းယင်ကို မော့ကြည့်လိုက်၏။ သူက ဝတ်ရုံလက်ကိုလွဲ၍ သူ့ဘေးကနေရာကို ပြလိုက်ကာ လက်ဝါးနဲ့ ပုတ်ပြလိုက်လေသည်။ ရွမ်းယင်မျက်တောင်လေးတွေ ပုတ်ခတ်ပုတ်ခတ် ဖြစ်သွား၏။

မုန့်ပွဲပိုင်ရှင် ကိုယ်လုပ်တော်သည်လည်း မျက်နှာမဲ့သွားတော့သည်။ ရွမ်းယင် အံ့ဩစွာ မလှုပ်မယှက် ရပ်နေဆဲ။ ဧကရာဇ်က သူ့ကို ဘေးနားလာထိုင်ရန် နောက်တစ်ခေါက် ထပ်၍ ပုတ်ပြသောအခါ ရွမ်းယင် ထပ်မံမတုံ့ဆိုင်းရဲတော့ဘဲ ပထမက ဒူးထောက်နေတဲ့ ကိုယ်လုပ်တော်နှစ်ယောက်ကို ကျော်ဖြတ်ကာ ဧကရာဇ်ဘေးတွင် ထိုင်လိုက်တော့သည်။

ဧကရာဇ်က ပြုံးလိုက်သည်။

"တော်တယ် ...."

ထို့နောက် ဧကရာဇ်သည် မုန့်ပွဲလာချပေးသော ကိုယ်လုပ်တော်အား ခေါင်းမော့ကြည့်လိုက်သည်။

"ဒီနေ့ည အားလုံးလိုလို မုန့်ပွဲတွေလုပ်ပြီး ငါ့ဆီလာကြတယ် ... ဒါက နည်းနည်း သံသယဝင်စရာ မကောင်းဘူးလား ... ဘယ်သူကများ ဒီလိုလုပ်ဖို့ အမိန့်ပေးလိုက်တာလဲ ..."

"အဲ အဲဒါက ... အရှင်စိတ်လျော့ပါ ... ကျွန်မတို့ ဒီညနေမှာ ကိုယ်လုပ်တော်ယင်က ဧကရာဇ်အတွက် မုန့်ပွဲပြင်ဆင်နေတယ် ဆိုတဲ့ သတင်းကြားခဲ့ပါတယ် ... အဲဒါကြောင့် အရှင်အတွက် ပြည့်စုံတဲ့ မုန့်ပွဲရရှိဖို့

ကျွန်မတို့က ကြိုးစားခဲ့တာပါ ..."

***